

sker derved, at der gives Ministeren en Frist af 2 Aar til at søge disse Kontorer oprettet, hvilket antagelig saa vil kunne lade sig gøre.

Uenigheden stammer, som sagt, væsentligt fra det, der er skrevet i Betænkningen, og navnlig fra dette tilsyneladende uskyldige Ord, som den ærede Ordfører har faaet ind deri, om Manden og Konen. Den ærede Ordfører siger, at Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring hører sammen som Mand og Kone. Det kan være rigtigt nok, og det er ikke det, vi bestrider. Vi bestrider, at Lovgivningen om Arbejdsløsheds-kasser og Arbejdsanvisning hører sammen som Mand og Kone, og det er en helt anden Ting.

Naar der i Betænkningen, som Ordføreren har skrevet, efter at han har nævnt denne Sammenstilling med Manden og Konen i et Ægteskab, fortsættes saaledes: „Dette har da ogsaa vist sig, idet de til de faglige Organisationer knyttede Arbejdsanvisningskontorer siden 1907 efterhaanden udskilles fra disse og knyttes til Fagets Arbejdsløshedskasse, saaledes at Udgifterne til Arbejdsanvisning er stadig stigende paa de anerkendte Arbejdsløshedskassers Regnskab”, vil jeg ved det sidste sætte et meget stort Spørgsmaalstegn. Det er nemlig ikke godtgjort, tværtimod tror jeg, at Udgifterne er dalende. Men for øvrigt har jeg sagt baade i Udvalget og ved anden Lejlighed, at dette med Udgifterne til Arbejdsanvisning er nærmest en Fiktion, thi det er fuldkommen skønmæssigt, hvorledes man vil fordele Udgifterne. Man kan sige, at der overhovedet ingen Udgifter er til Arbejdsanvisning, thi det hele hviler paa den Udgift, der er til Kontrol af de arbejdsløse. Naar man derunder anviser Arbejde til arbejdsløse, kan man dertil postere en Del af det Beløb, der er brugt til Administration, men det er skønmæssigt, og samme Udgift vilde være til Stede, selv om der ikke skete den allerringeste Arbejdsanvisning. Derfor vil jeg tillade mig at hævde, at det Udtryk, der er brugt i Betænkningen i denne Forbindelse, ikke er rigtigt. Det viste sig da ogsaa senere, at den ærede Ordfører kommer ned paa Jorden igen, naar han skal til at tage Standpunkt til den endelige Gennemførelse, idet han siger: Det maa Livet ordne. Ja, akkurat, det maa Livet ordne, og den højtærede Minister har fuldkommen Ret, naar han ved tidligere Lejlighed har sagt, at det ikke var muligt at faa Spørgsmaalet om Arbejdsanvisning frem ved Behandlingen af Lovforslaget om Arbejdsløshedskasserne. Det er naturligt, at

det ikke var muligt, og det laa heller ikke for. Der var den Gang kun en forsvindende Arbejdsanvisning, fordi der var forsvindende lidt af Arbejdsløsheds-kasser. Som Følge deraf havde den Ting ikke forment sig. Arbejdsanvisningen er kommet, efterhaanden som Arbejdsløshedskasserne er kommet. Bevægelsen maa vokse ud af Arbejdsløsheds-kasserne og den derved opstaaende Arbejdsanvisning og gaa gradvis frem. Det vil medføre en Arbejdsanvisning, som kan blive ligelig, saaledes som saavel det ærede Medlem fra Slagelse og Ordføreren som jeg ønsker, den skal blive.

Altsaa, der er for saa vidt en skøn Enighed. Men det, at man ikke har kunnet komme til at diskutere Spørgsmaalet, viser, hvor uforberedt Jordbunden var til at tage imod en Diskussion om Arbejdsanvisning. Den var fuldstændig uforberedt, thi der bestod saa at sige ingen Arbejdsanvisning. Skal man saa ind paa at snakke vidt og bredt om Arbejdsanvisning, naar den ikke lader sig praktisere, naar der ikke lader sig gennemføre Lovforslag derom, fordi vi ikke kan fremskaffe nogen Arbejdsanvisning, da den først skal fremskaffes ved Arbejdsløshedskasserne? Man vilde ikke have været i Stand til paa bar Bund, den Gang vi i 1907 fik Arbejdsløsheds-kasseloven, at oprette offentlige Arbejdsanvisningskontorer med ringeste Udsigt til et Resultat. Arbejderne skal først ved deres egne Kontorer, ved deres egne Arbejdsløshedskasser og den dermed forbundne Arbejdsanvisning, opdrages til at lade sig anviser Arbejde samlet ved Hjælp af de offentlige Kontorer. Saaledes maa det gaa for sig, og saaledes tror jeg ogsaa, at Ordføreren ser paa Sagen, naar han udtrykker sig saaledes, at dette maa Livet i øvrigt ordne.

Og den Omstændighed, at Tanken om Arbejdsanvisning ikke er fremkommet fra Arbejdsgivernes Side, fra dette Tings Side eller fra det Partis Side, som dannede det meget knebne Flertal i Udvalget, viser ogsaa, at det ingen Tilknytning har som saadan med Arbejdsløshedskasserne, for Stødet til Forslagets Fremkomst kom ikke fra de Sider, jeg nævnedes her, men fra Landbruget. Det var Landbruget, der ønskede skabt en Mulighed for at faa flyttet den Arbejds-kraft, man troede gik ledig i Byerne uden at ville bestille noget der, ud paa Landet, og de, der fremsatte Henvendelsen derom, var dog til en vis Grad kompetente Folk, det var en Deputation, i Spidsen for hvilken der stod en Formand for en Landboforening og en Mand, der senere blev Med-